

dat stomme kind daar? In mijn puberteit dacht ik ook dat iedereen mij stom vond. Irritant. Ik was heel onzeker. Ook omdat ik, nadat ik een zware hormonenpil was gaan slikken, ineens heel dik was geworden. Omdat ik me toch al dik en lelijk voelde, ging ik gaandeweg ook veel eten. Ik dacht ook altijd: ik krijg echt nooit een relatie. Dat heb ik gedacht tot mijn achttiende. Tot ik een relatie kreeg met Wouter, met wie ik nog steeds ben. Na mijn achttiende ben ik in fases afgevallen. Eerst twaalf kilo en na de opnames voor Annie nog acht kilo. Dat is goed geweest voor mijn zelfvertrouwen.”

VII Niet meer alleen

“Wouter was achttien, net als ik. Hij deed productiestage bij een voorstelling van mij. Ik dacht: wat een kleine jongen met een lelijke trui. Hij was niet klein, maar stond naast een heel groot meisje. Daarom leek hij klein. Maar hij had wel een lelijke trui aan. Het duurde een maand voordat we doorhadden dat we elkaar echt leuk vonden. Wouter is knap, echt heel knap. Ik was toen nog twintig kilo zwaarder en heb lang gedacht: hij is gewoon een beetje rare jongen, dat hij op mij valt. Die relatie heeft veel veranderd. Ineens was ik niet meer alleen. Mijn ontwikkeling was altijd eenzaam geweest en mijn vrienden en collega's waren al-

deelt. heb gevoeld'

lemaal minimaal zes jaar ouder dan ik. Wouter was student, zat in een heel andere levensfase dan ik. Ik verdiende al jaren mijn eigen geld, had verantwoordelijkheid naar theaterdirecteuren en publiek, was eigenlijk al volwassen, maar door Wouter mocht ik ook weer dat meisje van achttien zijn. We zijn nu acht jaar samen. Het was niet altijd gemakkelijk. Wouter ging naar de toneelschool, dan gebeurt er veel met je, überhaupt natuurlijk tussen je achttiende en zesentwintigste. Maar ook dat heb ik van mijn ouders geleerd: een relatie is ook doorzetten. Dus ik geef niet op. We houden erg veel van

elkaar, hebben ook veel aan elkaar. Ik heb hem gepusht om naar de toneelschool te gaan. Hij laat me zien dat er meer is dan werk alleen. En als ik zwarte periodes heb, wat ik af en toe heb, dat ik geen toekomst zie, kan hij me daar echt uit halen. We hebben net een huis gekocht. Ik wil graag snel kinderen. Wouter ook. Het lijkt me geweldig om kinderen te hebben. Zoals mijn vriendin zei: dat je kinderen op de wereld kan zetten die je tot mooie mensen ziet uitgroeien. Ik heb me niet laten testen op het gen. Misschien dat ik het wel nooit doe. In mijn dagelijks leven speelt het nauwelijks een rol. Het is maar heel af en toe dat ik er ineens aan denk, blij ben dat het goed gaat of ineens verdrietig kan worden. Als ik het gen heb en ik ben zwanger, schijn je te kunnen laten onderzoeken of het kind dat in je buik zit ook het gen heeft, zodat je nog kunt beslissen om het kind weg te laten halen. Maar ik zou dat niet doen. Ik denk altijd: ik had dit leven echt niet willen missen. Ook al zou ik het gen hebben, het is niet dat ik niets kan in mijn leven. Maar zelfs dan. Ik vind: je kunt beter een goed kort leven hebben dan géén.” ■

Sanne Vogel (1984) speelde in verschillende films en series. Met haar broer Robin richtte ze in 2001 de *Vogelfabriek* op. *Gesloten Hoofd*, *Schubbenkind* en *Raaf* zijn slechts een paar van de toneelstukken die ze heeft gemaakt. In 2008 schreef Sanne de jeugdroman *Het levenswerk van een talentloos meisje*. Dit najaar zendt de *Vara* haar tweede tv-film *Mama* uit en start ze haar nieuwe theatertour. In augustus speelt ze *Irritant* op de *Parade* in Amsterdam. Meer info: www.devogelfabriek.nl.